

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2020

**Věrnost
v křesťanském
životním stylu**

Přednášky
modlitebního týdne

Věrnost v křesťanském životním stylu

Krátce před odchodem do nebe dal Ježíš svým učedníkům důležité pověření, aby šli do celého světa a získávali učedníky (Mt 28,18–20).

Téma letošního týdne modliteb zní: Oslovit svět věrností v životním stylu. Co má životní styl společného se získáváním lidí pro Krista? Úzce to spolu souvisí. Způsob našeho života totiž ukazuje, jací jsme křesťané. Jaké zastáváme hodnoty a jaké máme priority? Jak trávíme náš čas a jak využíváme naše zdroje? Jaký život vlastně žijeme?

„Co znamená být křesťanem? Znamená to podobat se Kristu,“ uvádí Ellen Whiteová.¹ Ježíš je naším vzorem a pouze Kristovou mocí a milostí dokážeme naplnit jeho povolání a dokážeme se plně spoléhat na Krista a na jeho slovo.

Během tohoto týdne modliteb se budeme zabývat několika důležitými tématy. Začneme Biblií, která tvoří základ životního stylu křesťana. Podíváme se na to, jak hodnoty Božího království formují život křesťana a jak křesťanské hodnoty formují náš život. Velmi důležitým aspektem křesťanova života je zdraví. Kristus je i v této oblasti naším vzorem. To nás povzbuzuje a inspiruje. Budeme se také zabývat vztahem křesťanského životního stylu a sdělovacích prostředků. Dalším tématem bude životní styl křesťana a sexualita. Tento mimořádný týden zakončíme článkem: „Život v době konce: křesťanův životní styl a události posledních dnů“, který napsala Ellen Whiteová.

Doufám, že se společně se mnou budete zabývat tím, jakou souvislost má křesťanský životní styl a získávání světa pro Krista. Modleme se pokorně za zaslíbené vylití Ducha svatého a za jeho moc, která nám umožní prožívat náš život s ním.

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMMÉHO DNE

¹ Ellen G. Whiteová, *Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990), sv. 9, str. 230.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2020

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365

Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Vítězslav Chán

Přeložil: Josef Hrdinka, přednášky pro děti připravila Lýdia Grešová

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Vychází: 21. 9. 2020

PRVNÍ SOBOTA

TVÉ SLOVO JE SVĚTLEM PRO MÉ NOHY

ZÁKLADEM ŽIVOTNÍHO STYLU KŘEŠŤANA JE BIBLE.

PROSTŘEDNICTVÍM PÍSMO A MODLITBY MŮŽEME POZNÁVAT BOHA.

Prožíval jsem velmi důležité období svého života. Po maturitě jsem se rozhodl pokračovat na Univerzitě La Sierra v Kalifornii, která byla víc než 4 100 kilometrů vzdálena od mého domova. Když jsem započal tuto novou a důležitou fázi svého života, poslal mi otec dopis, ve kterém mi vlastní rukou napsal tento citát:

„Každé ráno se plně odevzdej Bohu. To by mělo být to první, co po probuzení uděláš. Můžeš se modlit: ‚Přijmi mne, Pane, abych byl plně tvůj. Předkládám ti všechny své plány. Použij mne, abych ti dnes mohl sloužit. Žij ve mně, abych vším, co budu dělat, oslavil tebe.‘ Každé ráno se Bohu odevzdej na celý den. Představ mu všechny své plány a pak je realizuj, anebo opusť – podle toho, jak tě on povede. Takovým způsobem odevzdáš každý den po celý svůj život do Božích rukou. Tvůj život se bude stále více podobat životu Ježíše Krista.“¹

Hodně to pro mne znamenalo. A navíc jsem si díky této radě začal od té doby velmi vážít spisů Ellen Whiteové.

Tuto ručně psanou radu jsem si založil do své Bible. Později jsem však o tuto vzácnou Bibli přišel. Před řadou let jsem požádal svého otce, aby mi tento výrok přepsal do nové Bible, kterou mám dodnes. Je to vzácná rada a zároveň i připomínka toho, jak se o můj duchovní život otec zajímal. Nikdy nepovažujeme duchovní formování našich dětí za zbytečné a rádi jim věnujeme svůj čas. Pod vlivem a mocí Ducha svatého to přinese hojný užitek.

Moc Božího slova

Každý den bychom se měli Bohu odevzdat i se svými plány. Je velmi důležité vyhradit si čas pro naslouchání Bohu, který k nám mluví skrze Bibli. „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku“ (Ž 119,105).

V dnešním světě soupeří o naši pozornost řada myšlenkových směrů, nakonec nás ale mohou svést na scestí. Boží slovo je však důvěryhodné. Osvěcuje naši cestu a spolehlivě nás vede k Bohu. Je základem pro budování a udržování vztahu s Ježíšem a učí nás, co znamená život podle Boží vůle. Bible je živým slovem Ježíše Krista, je nadčasovou pravdou, která přesahuje všechny lidské kultury a přináší nám kousek nebe.

Když Ježíše oslovil satan, Ježíš mu směle řekl: „Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (Mt 4,4). To znamená, že každá část Písma je důležitá. Netvrdíme, že Bůh nadiktoval Bibli slovo za slovem. Věříme však tomu, že ji plně inspiroval Boží Duch. Apoštol Petr to vyjádřil jasně: „Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě... Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha“ (2Pt 1,19–21).

¹ Ellen G. Whiteová, *Cesta k vnitřnímu pokoji*, Advent-Orion, Praha, 2005, str. 83 (angl. *Steps to Christ*, str. 70).

Základní pravda

Kristus v modlitbě za své učedníky (a také vlastně za nás) vyjádřil, jakou moc má jeho slovo: „Posvět je pravdou; tvoje slovo je pravda“ (J 1,17). Žijeme ve světě, který pravdu považuje za relativní, ve kterém se pravda odvozuje od životních zkušeností jednotlivých lidí. Přesto Kristus odvážně prohlašuje, že jeho slovo – Bible – je pevnou a neměnnou pravdou. Díky působení Ducha svatého nás tato pravda proměňuje a posvěcuje.

Právě proto je Bible základem křesťanského životního stylu. Ukazuje nám, co znamená být následovníkem Krista (viz Mt 5). Najdeme v ní popis života zbožných lidí, avšak Bible také ukazuje, že „cesta převrácených je tvrdá“ (Př 13,15; BK). Písmo nám také nabízí nadčasovou moudrost, „moudrost ke spasení“ (2Tm 3,15), která je však natolik jednoduchá, že ji dokáže pochopit i dítě. Biblická proroctví zasazená do historických událostí nám umožňují sledovat Boží vedení v minulosti a ujišťují nás také o tom, že se naplní i budoucí události (Joz 21,45; 2K 1,20). Stránky Bible nám také odhalují informace o našem původu i osudu lidstva (Gn 1,1; Zj 21,1,7; Zj 22,17).

Boha poznáváme prostřednictvím Písma a skrze modlitbu. V knize *Cesta k vnitřnímu pokoji (Cesta ke Kristu)* čteme: „Pokud opravdu chceme poznat svého Zachránce, musíme ji (Bibli) studovat. Svě srdce můžeme naplnit Božím slovem. Bude v něm působit jako proud čerstvé vody pro žíznivého. Má také účinek jako chléb z nebe.“²

Ellen Whiteová vysvětluje: „Bible byla napsána pro všechny lidi, nejen pro vzdělané. Základní informace o tom, jak můžeme být zachráněni pro věčný život, jsou jasné jako polední světlo. V tomto ohledu nemusí nikdo bloudit. Problém vyvstává, když se člověk chce řídit svým vlastním pojetím a odmítá, co nám Bůh srozumitelně sdělil.“³

A dodává varování: „Nepřijímejme bezmyšlenkovitě, jak si Bibli vykládají druzí. Prostudujme si ji sami.“⁴

Písmo je svým vlastním vykladačem

Tento způsob výkladu podporuje historicko-biblická (historicko-gramatická) metoda čtení Božího slova. Podrobně ji popisuje dokument „Metody studia Bible“, který odsouhlasila celosvětová církev.⁵ Tato metoda studia Bible umožňuje Písmu, aby zůstalo svým vlastním vykladačem. Není závislá na výkladu jednotlivce nebo určitého

² *Tamtéž*, str. 103 (SC, str. 88).

³ *Tamtéž* (SC, str. 89).

⁴ *Tamtéž* (SC, str. 89).

⁵ Dokument „Metody studia Bible“, www.adventist.org/articles/methods-of-bible-study/

prostředí, jak k tomu čtenáře Bible často vedou kritické metody zkoumání Bible. Tuto metodu podrobně představuje kniha *Velké drama věků*:

„Biblický text má být vykládán podle svého zřejmého smyslu, pokud nejde o symbol nebo obraz... Kdyby lidé brali Písmo tak, jak je napsáno, kdyby falešní učitelé nepůsobili lidem v hlavě zmatek, pak by se uskutečnilo dílo, díky kterému by do Kristovy církve přišly tisíce lidí, kteří dnes tápou v bludu.“⁶

Po celá staletí věrní mužové a ženy velmi riskovali, když se snažili porozumět Písmu. Někteří kvůli věrnosti Písmu dokonce položili život. Dnes je tato kniha volně dostupná. Každoročně je vytištěno více než 100 milionů exemplářů Bible, a navíc je volně dostupná na internetu.⁷

Věřit Božímu slovu

Mnoho lidí se domnívá, že Bibli stačí pouze vlastnit. Jen někteří si uvědomují, že je důležité ji číst, *uvažovat* o ní a *řídít se* jejími radami.

Věřící v Beroji o tom byli pevně přesvědčeni. „Židé v Beroji byli přístupnější než v Tesalonice: Přijali evangelium s velikou dychtivostí a každý den zkoumali v Písmu, zdali je to tak, jak zvěstuje Pavel“ (Sk 17,11).

Měli bychom být také takoví. Základem naší duchovní zkušenosti je každodenní čtení Bible spojené s modlitbou. Bez tohoto spojení s nebem nemůžeme duchovně růst (viz 2Pt 3,18). Máme nesmírnou přednost, protože můžeme každý den oslovit našeho Boha. Víme totiž, že on s námi chce komunikovat.

Když ráno vstanu z postele, snažím se začít den modlitbou. Vkládám svůj život do Božích rukou a prosím Boha, aby mi dal svoji moudrost a Duchu svatého. Pán nás nikdy nezklame. Bibli čtu systematicky podle plánu. Čtu však i další části Bible a komentáře Ellen Whiteové. Ověřil jsem si, že je také užitečné studovat lekce sobotní školy pro dospělé a další studijní zdroje, které mi pomáhají uvědomovat si Boží blízkost.

Než začnu číst Bibli, vždycky se modlím. Bibli bychom nikdy neměli studovat bez prosby o vedení Duchem svatým. Jsem Bohu nesmírně vděčný za jeho „psané slovo“.

Nic by nás nemělo připravit o čas strávený každodenním studiem Bohem inspirovaného slova. Takové čtení nesmírně obohatí náš duchovní život. Když budeme každý den chodit a komunikovat s Bohem, promění nás stejně, jako proměnil Enocha.

„Během aktivního života naplněného prací Enoch neustále prožíval společenství s Bohem. Čím naléhavější úkoly plnil, tím vážněji a vytrvaleji se modlil... Dokázal se stáhnout do ústraní a samoty, protože toužil po takovém poznání, které dokáže dát pouze Bůh. Když mluvil s Bohem, stále více odrážel Boží podobu. I my bychom měli takto chodit s Bohem... Pokud to budeme dělat, naše tváře budou odrážet jas jeho přítomnosti... a budeme vyprávět o jeho moci: ‚Chvalme Pána Boha, protože je dobrý a dobré je i jeho slovo.‘ Ti, kdo takto mluví s Bohem, prožijí v posledních dnech velkou proměnu.“⁸

Máme úžasnou přednost, že můžeme každý den komunikovat s Bohem. Oč větší radost budeme prožívat v den, kdy nás Bůh vezme k sobě domů.

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Podněty k diskusi

1. Jak lze udělat osobní studium Bible ještě zajímavějším? Přemýšlejme o nových a kreativních formách studia Božího slova.
2. Co děláte s obtížnými pasážemi Bible? Jaký byl Ježíšův přístup?
3. Jak můžeme nové generaci adventistů ukázat důležitost každodenního studia Božího slova?

⁶ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků* (Advent-Orion, Praha, 1995), str. 388.

⁷ „29 Good Bible Sales Statistics“, BrandonGaille Small Business & Marketing Advice, <https://brandongaille.com/27-good-bible-sales-statistics/>.

⁸ Ellen G. Whiteová, *Sons and Daughters of God* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1955), str. 20.

NEDELE

HODNOTY KRÁLOVSTVÍ A KŘESŤANSKÝ ŽIVOT

S adventisty sedmého dne se lze potkat ve větší-
ně zemí světa. Zj 14,12 nám říká, proč tomu tak je.
Toto apokalyptické poselství popisuje dvě klíčové
hodnoty a pravdy, které tvoří měřítko křesťanské
víry. Je to víra, že Ježíš je jediným Spasitelem lid-
stva, a poslušnost Božích přikázání. Tyto věčné
hodnoty vytvářejí v lidském životě pokoj, radost
a štěstí.

Výzva k věrnosti

Věrnost Ježíši jako našemu Pánu potvrzuje dů-
věryhodnost našeho svědectví. Život bez věrnosti
Kristu je výrazem naprostého duchovního selhání.

Ellen Whiteová o tom řekla: „Pokud se přije-
tí pravdy neprojeví vůči světu v naší povaze, pak
vlastně popíráme Ježíše Krista jako toho, kdo sní-
má hříchy světa. Měli bychom se stávat lepšími lid-
mi, stále laskavějšími, soucitnějšími, zdvořilejšími,
a projevovat jemnost, dobrotu a lásku. Právě láska
přivedla Ježíše na svět, aby naplnil svoje milosrd-
né poslání. Tak lidem ve světě vydáváme svědectví
o moci Ježíše Krista.“¹

Příklad lásky

Pokud sami nepocítíme Kristovu lásku, nemů-
žeme ji přesvědčivě předávat dalším. Není mož-
né předávat něco, co sami nemáme. Spousta lidí
ve světě hledá lásku a přijetí, touží po pokoji a po
štěstí. Brzy odhalí naši přetvářku. Upřímnost však
dokáže přesvědčit mnoho lidí.

Tomáš se narodil v křesťanské rodině. Byl po-
křtěn spolu se svými kamarády, když mu bylo 15 let.

Nechal se pokřtít proto, že to druzí od něho oče-
kávali, ale neprožil opravdové obrácení. Oženil se
s krásnou, věřící ženou, ale měl přátele i mezi nevě-
řícími. O mnoho let později jeho manželka pozvala
kazatele, aby v jejich domově vedl skupinku studia
Bible. Tomáš se o tato setkání nezajímal, ale nebyl
ani proti nim, ostatně kazatel byl jeho kamarád.

Tomáš zprvu poslouchal biblické studium z jin-
né místnosti. Po několika týdnech se nenápadně
ke skupině připojil. Viděl, jak se změnil život jeho
manželky i dalších členů skupinky. Tomáš obdivo-
val jejich upřímnost, s jakou vyznávali svoje chy-
by a jak čestně se snažili změnit svůj život. Jednou
v noci se rozplakal; jeho slzy byly slzami radosti
i výrazem smutku. A potom řekl: „Nikdy jsem plně
nechápal adventistické poselství. Když jsem však
naslouchal tomuto biblickému studiu, uviděl jsem
Ježíše v novém světle. Bůh mi dal druhou šanci
vidět věci jinak.“

Teprve nyní objevil opravdovou, přesvědčivou
a nakažlivou lásku.

Uzdravující poslušnost

Téma poslušnosti se často velmi zkresluje a není
dobře pochopeno. Dodržování Božích přikázání
lidem, kteří je uvádějí do života, vždy prospívá. Po-
slušnost Božích přikázání je praktickým důkazem
naší lásky k Ježíši. Jan napsal: „V tom je totiž láska
k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho při-
kázání nejsou těžká“ (1J 5,3).

Jedna studentka na univerzitě během prvního
týdne školy zjistila, že jedna z povinných přednášek

¹ Ellen Whiteová, *That I May Know Him* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1964), str. 306.

probíhá v pátek večer po západu slunce. Šla za vyučujícím profesorem a vysvětlila mu, že jako adventistka sedmého dne dodržuje sobotní odpočinek od pátečního západu slunce, a proto se nebude moci přednášek v pátek večer zúčastnit. Přednášející vyjádřil své zklamání, ale odmítl čas vyučování změnit. Mladá žena se však za celou situaci stále modlila.

O týden později profesor informoval třídu, že čas přednášek změnil na páteční ráno. Profesor se obrátil na vedení naší církve s dotazem: „Je pravda, že adventisté sedmého dne dodržují sobotu od pátečního západu slunce do sobotního večera?“ Když se přesvědčil, že je to pravda, čas přednášek změnil.

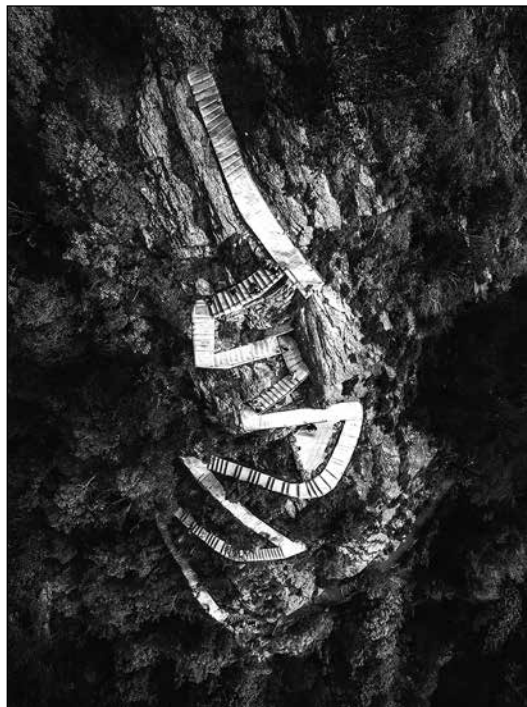
Tato zkušenost přinesla vlastně dvojí požehnání. Jednak posílila víru této mladé ženy a pak ovlivnila jejího učitele, aby respektoval její víru.

Příležitost pro Boží požehnání

Pokud členové církve radostně prožívají pravdy Božího království, mohou tak přinést požehnání i těm, kteří ještě biblické principy neznají. Vyznání víry dokáže jiné lidi přesvědčit pouze tehdy, když podle něj v životě skutečně žijeme. Když děláme, co je správné, jednáme čestně a opravdově prožíváme principy Božího království, dáváme Bohu prostor, aby nás mohl v životě vést a skrze nás také ovlivňovat životy dalších lidí.

Autor Žalmu 15 na otázku: „Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře?“ odpovídá naprosto jasně: „Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu, nemá pomlouvačný jazyk, druhému nedělá nic zlého, na svého druhu nekydá hanu, pohrdá tím, kdo je hoden zavržení, váží si těch, kdo se bojí Hospodina“ (v. 2–4).

Žijeme ve zničeném a zmateném světě. Svět je takový i tam, kde žijí adventisté sedmého dne. Abychom mohli představit svoji víru veřejnosti, musíme ji nejdříve opravdově a čestně prožívat ve svém soukromí. Bůh vyzval proroka Jeremjáše, aby „proběhl ulicemi Jeruzaléma, prohledal jeho náměstí“ a hledal někoho, kdo „uplatňuje právo a kdo hledá pravdu“ (Jr 5,1). Bůh dodnes hledá lidi, kteří se čestně postaví k tomu, co objevili v Božím

slově, kteří budou prožívat pravdu, budou zachovávat Boží přikázání a věrnost Ježíši.

Každý z nás může Bohu odpovědět a říci: „Drahy Pane, já budu tímto věrným člověkem. Pomoz mi stát se opravdovým křesťanem.“ Naše odpověď poskytne Bohu příležitost, aby mohl žehnat nám i lidem, se kterými se budeme stýkat. Z toho jako adventisté sedmého dne můžeme mít velkou radost.

AUDREY ANDERSSON,

TAJEMNÍK TRANSEUROPSKÉ DIVIZE GENERÁLNÍ
KONFERENCE CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Podněty k diskusi

1. Jak se může v našem životě projevat naše víra?
2. Co bychom měli ve svých životech změnit, aby naše svědectví bylo pro jiné lidi důvěryhodné?
3. Jedině Duch svatý dokáže změnit náš život. Jak najít odvahu požádat ho, aby nás vedl? Co nám brání v tom, abychom se mu skutečně odevzdali?

PONDĚLÍ

UČÍME SE ŽÍT JAKO KŘESŤANÉ

KŘESŤANŮV ŽIVOT A OVOCE DUCHA SVATÉHO

Mohl by existovat „spolek adventistických bankovních lupičů“? Taková otázka je úsměvná, protože některé jednání je s adventismem zcela neslučitelné. Jak bychom tedy měli prožívat svoji víru? Tato otázka vyžaduje biblickou odpověď, protože existuje mnoho nesprávných postojů. Připomeňme si dva z nich.

Nesprávné pohledy na křesťanský životní styl

Někteří lidé se domnívají, že na křesťanském životním stylu nezáleží. Nevidí žádné spojení mezi vírou a životním stylem, mezi věroukou a jednáním. Dále existují lidé, kteří se zaměřují pouze na pravidla a nařízení a vztah ke Kristu se jim pomalu vytrácí. Apoštol Pavel se s podobnou situací setkal v Galacii. Někteří křesťané měli za to, že svoboda v Kristu je osvobozuje od závazku žít morálně (Ga 5,13–6,10). Další naopak zastávali názor, že dodržováním zastaralých nařízení Starého zákona, včetně obřizky, si mohou získat Boží přízeň (Ga 1,1–5,12).

Pavel odmítal oba tyto názory. Těm, kteří se domnívali, že skutky nejsou důležité, apoštol připomněl, že Boží lid bude souzen podle vykonaných skutků (Ga 6,7.8). Těm, kteří věřili, že svými skutky si u Boha získají nějaké zásluhy, Pavel zdůraznil, že „člověk není ospravedlněn skutky zákona, ale vírou v Ježíše Krista“ (Ga 2,16). Apoštol věděl, že pokud křesťanský životní styl nevychází z evangelia, stává se z něj buď laciná milost, nebo končí u snahy o dokonalost.

Jádrum křesťanova života podle apoštola Pavla je naprosté odevzdání se Kristu skrze přítomnost a moc Ducha svatého. Apoštol Pavel používá v listu Galatským 5,22.23 výraz „ovoce Ducha“. Chce totiž

vystihnout dobré vlastnosti nebo povahové rysy, které v člověku vytváří Duch svatý. Pavel uvádí devět vlastností, které tvoří „ovoce Ducha“. Mezi ně patří „lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání“ (ČEP). Všechny tyto ctnosti představují Kristovu povahu, kterou máme projevat i my jako jeho následovníci.

Ovoce Ducha však není výsledkem lidského úsilí, nýbrž je výsledkem Božího působení. Stejně jako jabloně nemohou nést banány a vepří nedokážou létat, není možné, aby hříšní lidé získali tyto dobré vlastnosti vlastním úsilím. Takové povahové rysy může v nás vytvářet pouze Bůh.

Důležitá otázka zní: Předáváme druhým skutečně biblický pohled na křesťanský životní styl? Je důležité, aby se „lásky, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání“ staly nedílnou součástí naší křesťanské povahy a životního stylu. Jedině tak budeme ve svých rodinách, sborech a ve společnosti vyvyšovat Krista.

A jak je to správně: tři životně důležité pravdy

Nabízí se otázka: Jak může ovoce Ducha zakořenit v našich srdcích a projevat se v našem každodenním životě? V listu Galatským 5,24.25 ukazuje apoštol Pavel tři způsoby, jakými můžeme projevat pravý křesťanský životní styl jako učeďníci, kteří „nesou ovoce“.

Zaprve jako učedníci projevujeme pravý křesťanský životní styl tím, že si neustále připomínáme, že „patříme Kristu Ježíši“ (verš 24). Abychom mohli přinášet ovoce, musíme udržovat každodenní spojení s Kristem (viz J 15,5). Být křesťanem ve skutečnosti znamená mnohem víc než věřit určitým naukám a dodržovat stanovená pravidla; znamená to radikální proměnu srdce, která vede k poslušnosti Boha skrze víru.

Povšimněme si, že apoštol Pavel klade lásku na začátek seznamu dobrých vlastností. Považuje ji totiž za nejvyšší ctnost a za rozhodující důkaz opravdového životního stylu křesťanů. Na jiném místě vybízí věřící v Galacii: „Služte v lásce jedni druhým“ (Ga 5,13). Jde o to, že můžeme velmi účinně zvěstovat evangelium prostřednictvím našeho každodenního života. Ellen Gould Whiteová to vyjádřila následovně: „Rozvážný a důsledný život ryziho, věrného křesťana promlouvá mnohem mocněji než slova. To, kým člověk je, má větší vliv než to, co říká... Nejsilnějším argumentem ve prospěch evangelia je milý a laskavý křesťan.“¹ Skutečný křesťanský životní styl je zaměřený na Krista.

Zadruhé pravý křesťanský životní styl jako Kristovi učedníci projevujeme také tím, že ukřižujeme „sami sebe se svými vášněmi a sklony“ (verš 24). Jako křesťané nemůžeme holdovat „skutkům těla“ (verše 19–21), a přitom tvrdit, že jsme ve spojení s nebem. Naše já musí zemřít! Dietrich Bonhoeffer napsal: „Když Kristus povolává člověka, vybízí ho, aby přišel a zemřel.“ Jako věřící jsme zodpovědní za to, že odstraníme vše, co oslabuje náš duchovní život a brání růstu ovoce Ducha. Prakticky to znamená, že musejí zemřít všechny zvyky, činy a neřesti, které posilují starý sebestředný a sebeuspokojující život. Skutečný křesťanský životní styl znamená sebezapření.

Zatřetí pravý křesťanský životní styl také zahrnuje to, že „chodíme v Duchu“ (Ga 5,25). Chodit v Duchu znamená, že Duch svatý nás vede v každé oblasti našeho života, od našich nejskrytějších myšlenek a emocí až po naše každodenní vztahy.

Formuje a povzbuzuje nás Boží slovo, modlitby, uctívání, přátelství a služba. Je důležité si uvědomit, že jakýkoli křesťanský životní styl, který nepůsobí Duch svatý, nakonec vede k selhání. Když chodíme v Duchu, musíme se vědomě rozhodnout, že starého člověka necháme „vyhladovět“ a budeme podporovat růst ovoce Ducha.

S Boží pomocí, která posiluje naše úsilí, budeme schopni žít správným způsobem života. Principy našeho životního stylu se nebudou přizpůsobovat ani napodobovat to, co dělá většina. Když nás Duch usvědčí z toho, že jsme se rozhodli nesprávně (v tom, co říkáme, zpíváme, sledujeme jako zábavu apod.), budeme pokorně prosit o odpuštění. Někdy se nám naopak bude zdát, že jsme udělali pokrok. To však neznamená, že budeme posuzovat a kriticky hodnotit spoluvěřící, kteří na své cestě s Bohem zápasí s hříchem. Skutečný křesťanský životní styl je život vedený Duchem.

Shrnutí: Jeden princip

Ovoce Ducha, které každodenně prožíváme, staví Krista do středu našeho myšlení, citění a chování. Pouze živý vztah s Kristem může vést k dosažení takového způsobu života, který Boha oslavuje a bude k němu lidi přitahovat. Stručně řečeno, základem pravého životního stylu křesťana je toto: být učedníky, kteří přinášejí ovoce a ve svém chování a povaze odrážejí Kristovu podobu. Přeji si, aby to byla i tvoje zkušenost.

ALAIN CORALIE,
TAJEMNÍK STŘEDOVÝCHODNÍ AFRICKÉ DIVIZE
GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE.

Podněty k diskusi

1. Proč je důležité projevovat ovoce Ducha?
2. Napadají vás konkrétní změny vašeho životního stylu, ke kterým vás vede Duch svatý?
3. Jak by vypadal tvůj život, kdyby ses ve svém životě naprosto podřídil vedení Ducha svatého?

¹ Ellen G. Whiteová, *Život naplněný pokojem*, Advent-Orion, Praha, 1995, str. 253.

ÚTERÝ

PROŽÍVEJME ŽIVOT NAPLNO!

POUZE TEN, KDO STVOŘIL ŽIVOT, MŮŽE STANOVIT, CO JE DOBRÉ.

Byli jsme stvořeni pro lepší svět a pro lepší život. Když Bůh stvořil tento svět a postavil do něj člověka, „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,31). Bůh tvořil svět a život na něm, aby byl dobrý a dokonalý. Byli jsme stvořeni k životu, který má každým jednáním, myšlenkou a pocitem zrcadlit, oslavovat a prožívat Boží dobrotu. Božím záměrem bylo, abychom na tomto světě takový život opravdu prožívali.

Něco se však pokazilo.

Pád

V rajské zahradě se Adam s Evou rozhodli, že se odchýlí od Božího plánu, který měl Bůh s jejich životy. Jejich jednání je uvrhlo, spolu s ostatním stvořením, do nevýslovné bolesti a utrpení. Kdyby zůstali poslušní a věrní, dokázali by zabránit veškerému zlu, které nakonec přišlo. Oni však věřili více sobě než Bohu a poslechli dábla. Od této doby je příběh lidstva příběhem nedůvěry vůči Božímu záměru pro lidský život. Je příběhem nedůvěry vůči samotnému Bohu. Je to také příběh naplněný bolestí, utrpením a smrtí.

Záchrana

Bůh nás však neopustil. Neustále se snaží oslovit každého člověka na světě. Stále platí Boží záměr a přání, abychom ve světě a v našich životech prožívali dobro. Avšak působí zde ďábel, který útočí na všechno, co je nějak spojeno s Bohem, na všechno, co Bůh stvořil, co je dobré a co patří k životu. Ocitli jsme se uprostřed tohoto velkého zápasu mezi Kristem a satanem, mezi dobrem a zlem, mezi životem a smrtí. Kristus se snaží zachraňovat, zatímco ďábel usiluje vše ničit. Všichni jsme se stali

obětí ďábelských útoků. Všichni jsme se odvrátili a jdeme svou vlastní cestou (Iz 53,6). Avšak všude tam, kam ďábel přichází ničit, přichází i Bůh, aby hledal a zachraňoval (L 19,10). Bůh neopustil ani nás, ani náš svět.

Ježíš řekl: „Já jsem přišel, aby (jeho ovce) měly život a měly ho v hojnosti“ (J 10,10). Jeho snahou bylo bránit zlu a stavět se proti ďáblu, který „přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil“ (v. 10). Posláním Ježíše Krista na této zemi bylo poskytovat lidem život v jeho plnosti. Ďábel se naopak snaží rozsévat smrt. Ve zlu není život – jeho výsledkem je smrt. Život je pouze v Kristu. Život může existovat pouze v tom, co je dobré. Život v jeho plnosti je možné prožívat za předpokladu, že se budeme řídit Božími záměry se světem.

Ďábel je od počátku „lhář a otec lži“ (J 8,44). Jeho mistrovským podvodem bylo, že lidi přesvědčil, že to, co nabízí, je lepší, více žádoucí, vzrušující a uspokojivější. To, co je špatné, hříšné a zlé, předkládá jako dobré. Lstivě se nám snaží namluvit, že jeho „nabídka“ osvobozuje a obohacuje naše životy. A naopak tvrdí, že Bůh lidi omezuje a ochuzuje.

Je to však velká lež. Skutečný a plnohodnotný život je možné prožívat pouze v rámci toho, co Bůh stvořil, poželhal a poskytuje. Naše skutečné potřeby a nejhlubší touhy dokáže uspokojit pouze to, co nám poskytuje a nabízí Bůh.

„Hospodin Bůh ... žádné dobro neodepře těm, kdo žijí bezúhonně“ (Ž 84,12). Jediným dárce života je Bůh, který ho zároveň udržuje a obnovuje. Jen ten, kdo život stvořil, nám může nabídnout to nejlepší. Bůh lidem v Bibli zjevil to, co je dobré. Boží návod pro nejkvalitnější život najdeme v Písmu. Když se modlíme, studujeme Písmo a přemýšlíme

o něm, Duch svatý nám objasňuje principy života. Od samotného příběhu o stvoření až po příslib „nového nebe a nové země“ (Zj 21,1), od knihy Genesis až po Zjevení nám Bůh ukazuje, „co je dobré“ (Mi 6,8). Bůh před námi nezatajil žádnou dobrou věc.

Zatím se nacházíme uprostřed narůstajícího boje mezi dobrem a zlem. Přitom vzpomínáme na zahradu Eden, toužíme po nebi a náš každodenní život je vlastně cestou uzdravení a návratu k Bohu. Bůh nám poskytl rady, jak bychom měli žít. Když Ellen Whiteová přemýšlela o zásadách správného životního stylu, pak v knize *Život naplněný pokojem* napsala: „Čistý vzduch, sluneční svit, střídmost, odpočinek, pohyb, vhodná strava, používání vody a důvěra v Boží moc – to jsou právě léky.“¹

Tyto zásady zdravého života se však staly terčem kritiky. Ellen Whiteová říká, že „každý čin, který ničí tělesnou, duševní nebo duchovní sílu, je hříchem; zdraví se má udržovat poslušností zákonů, které Bůh ustanovil pro blaho celého lidstva“.² A pokračuje: „Musí nám být jasné, že cesta Božích přikázání je cestou života... Ale jeho zákony nejsou nějakými svévolnými požadavky. Každé, ne, ať v zákoně fyzikálním, nebo v zákoně mravním, obsahuje v sobě zaslíbení. Budeme-li ho poslušni, bude naše kroky provázet požehnání. Bůh nás nenutí, abychom jednali správně. Snaží se nás však zachránit před zlem a vést nás opět k dobrému.“³

Když Izrael stál na hranicích zaslíbené země, Mojžíš se na národ obrátil a žádal jej: „Hleď, předložil jsem ti dnes život a dobro i smrt a zlo; když ti dnes přikazuji, abys miloval Hospodina, svého Boha, chodil po jeho cestách a dbal na jeho přikázání, nařízení a právní ustanovení, pak budeš žít a rozmnožíš se... Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo“ (Dt 30,15–20).

Rovněž my dnes stojíme na hranicích zaslíbené země. Žijeme v posledních dnech, jen krátce předtím, než přijde „nové nebe a nová země“ (Zj 21,1).

Velká výzva a prosba pro každého z nás zní: Miluj Boha, naslouchej jeho hlasu, poslouchej ho a pevně se ho drž. Díky tomu poznáme, co je dobré, a rozhodneme se pro život.

TORBEN BERGLAND,
PŮSOBÍ JAKO PŘIDRUŽENÝ VEDOUCÍ
ADVENTISTICKÉ ZDRAVOTNÍ SLUŽBY
GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE.

Podněty k diskusi

1. Ve kterých oblastech života vnímáš nejsilnější satanovy útoky?
2. V jaké oblasti životního stylu tě Bůh vybízí ke změně, abys mohl/a prožívat větší bohatství života?
3. Rozhodl ses pro změnu životního stylu. Jakým způsobem můžeš hledat Boží moc a podporu od druhých pro své rozhodnutí?

¹ Ellen G. Whiteová, *Život naplněný pokojem*, Advent-Orion, Praha, 1995, str. 58 (*Ministry of Healing*, str. 127).

² *Tamtéž*, str. 50 (MH, str. 113).

³ *Tamtéž* (MH, str. 114).

STŘEDA

JEDINEČNÝ KRISTUS

NÁŠ VZOR KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTNÍHO STYLU

Apoštol Jan už jako starší muž napsal: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem“ (1J 1,3). A později dodává: „Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on“ (1J 2,6). Apoštol popisuje křesťany jako ty, kdo zůstávají v Kristu, tedy jako ty, kdo jsou s ním spojeni. Křesťanský život spočívá v každodenním společenství s Pánem.

Věřící mají zůstat v Kristu. To znamená, že mají žít stejně, jako žil Kristus. Zůstávání v Kristu Jan popsal jako společenství s Otcem, Synem, Duchem svatým a s ostatními věřícími. Křesťanský život vychází ze společně sdílené reality – z oběti, kterou Ježíš přinesl svojí smrtí. Křesťanství se však projevuje také tím, jakým způsobem žijeme pro Boha a pro ostatní.

Ježíšův život byl charakteristický proměňující mocí. Tu získáváme tím, že nasloucháme tomu, co on řekl („co jsme slyšeli“), a tím, že děláme to, co dělal on („co jsme viděli“). Jinak řečeno – napodobujeme to, co říkal, i to, co dělal. Ježíš je vrcholným příkladem toho, jak by měli křesťané žít – mají žít stejně, jak žil on.

Ježíši šlo o proměnu lidí

Ježíš přišel proto, aby zásadním způsobem proměnil životy lidí, kteří ho viděli a slyšeli. Vyzýval lidi, aby se stali jeho učedníky. Být učedníkem znamená pouze pochopit jeho učení. Učednictví znamená, že člověk umožní, aby v něm Ježíšovo učení stvořilo úplně nový život (viz J 3,1–8). Ježíš, zdroj Boží moci v celém vesmíru, získával učedníky tím, že vítězil nad dáblovým vlivem v lidských srdcích. Dělal to tak, že povolával lidi k následování.

Jeden vědec potřeboval projít džunglí. Jelikož v husté džungli nebyly žádné silnice ani stezky, vzal si s sebou místního průvodce. Když už nějakou dobu šli, zeptal se svého průvodce: „Nevidím tady žádnou stezku. Jak víš, že jdeme správným směrem?“

Průvodce mu odpověděl: „Já jsem tou cestou. Pouze mne následuj.“

Díky Bohu, že následujeme někoho, kdo zná cestu! Ježíš se dívá na dezorientovaného a ztraceného člověka a říká: „Já jsem tou cestou. Pouze mne následuj“ (viz J 14,6). A očekává, že ten, kdo ho bude následovat, „bude žít jako Ježíš“ (1J 2,6).

Ježíšova slova

Ježíš stanovil, co znamená být křesťanem. Jeho kázání, ve kterých odhaloval hodnoty a principy Božího království, byla během jeho cest slyšet na ulicích měst, na nádvoří chrámu i na mořském pobřeží. Skrze Krista byl na naší padlé planetě znovu slyšet Boží hlas. Ježíš lidi učil a dával nový význam tomu, co Izraelci četli a slyšeli ve Starém zákoně.

Ježíš v Kázání na hoře představil způsob života lidí, kteří ho následují a chtějí, aby je svět znal jako křesťany. V tomto kázání Ježíš odsoudil vraždu a ukázal, že se jí dopouštíme už slovem vysloveným v hněvu (viz Mt 5,21.22). Zdůraznil, jak důležitý je život v míru a pokoji s druhými (verše 23.24). Ukázal na to, že k cizoložství nedochází až při samotném skutku, ale začíná už v mysli, když se člověk zabývá smyslnými myšlenkami. Díky internetu dnes čelíme výzvám, které byly v Ježíšově době naprosto nepředstavitelné (verše 27–30). Ježíš také znovu potvrdil závazek manželství a připomněl svým

posluchačům, že rozvod přináší celou řadu komplikací (verše 31.32).

Ježíš hovořil o spravedlnosti i o tom, že šlechtnost je lepší než pomsta (verše 38–40). Také řekl, že láska – a to i láska k nepřátelům – je jedním z charakteristických rysů skutečné duchovnosti a opravdové snahy zrcadlit Boží povahu.

Ježíš mluvil o tom, že je potřeba pomáhat potřebným, a nejen uspokojovat vlastní sobectví (Mt 6,1–4). Svým učedníkům připomněl, že pravý poklad si ukládáme v nebi (verše 19–24) a že na kvalitu našeho duchovního života nemají vliv hmotné věci. Když budeme hledat Boha a jeho království, on naplní naše nejdůležitější duchovní, emocionální i materiální potřeby (Mt 6,25–34).

V době úzkosti a ekonomické krize bychom se měli spolehnout na to, že nás Bůh miluje, a měli bychom mu důvěřovat, že dokáže zajistit naše nehlubší potřeby. Pokud máme sklon odsuzovat druhé pro jejich chyby, pak nás Ježíš vybízí, abychom se zastavili a pochopili, že naším prvořadým úkolem je řešit naše vlastní nedokonalosti (Mt 7,1–5).

Ježíšovo učení má za cíl pomoci nám v tom, abychom prožívali smysluplný a radostný život v opravdové službě druhým lidem. Láska je vrcholnou hodnotou Božího království. Láska vůči Bohu není pouze dalším příkazem; je to tmel, které drží naše duchovní životy pohromadě. Láska k Bohu je základem naší snahy dodržovat Boží zákon (srov. 1K 13). Láska k bližním neznamená pouze lásku vůči těm, které máme rádi, ale také i vůči našim nepřátelům.

Častokrát je však pro nás obtížné takto druhé milovat. Dokonce i sbory se někdy mohou stát místem konfliktů a napětí, které poškozují naši jednotu a zaměření se na Krista. Apoštol Jan musel takové situace znát, protože napsal: „Neboť to je zvěst, kterou jste slyšeli od počátku: abychom se navzájem milovali“ (1J 3,11).

Ježíšovy činy

Bible nás učí, že naše činy odhalují naši povahu i naši identitu. Ježíš před druhými neskrýval, kým ve skutečnosti je. Stal se člověkem, který svými činy odkazoval na svůj božský původ.

Po svém uvěznění poslal Jan Křtítel svoje učedníky k Ježíši s otázkou, zdali je skutečně Mesiáš. Ježíš Janovým učedníkům ukázal, kým je, a to nejen tím, co říkal, ale především tím, co konal (Mt 11,1–6).

Povahu člověka odhalují jeho činy. Ježíš Boží lásku projevoval tím, že stoloval s výběrci daní a s hříšníky (Mt 9,11–13). Svůj život naprosto podřizoval vůli nebeského Otce (J 5,19). Tento vztah budoval tím, že s Otcem komunikoval v modlitbě a skrze poznávání Písma. Zachovával sobotu (L 4,16). Miloval své nepřátele a modlil se za ně (Mt 26,51–53; L 23,34). Vítězil nad satanem – když ho pokoušel (Mt 4,1–6), když vysvobozoval lidi posedlé demony, a také tím, že uzdravoval nemocné (Mk 1,32–34).

Lidé viděli, jak Ježíš koná zázraky, dokonce uzdravil i dva slepé muže. Uvědomili si, že svoji jedinečnou moc věnoval službě pro druhé (J 9,33). Každý Ježíšův čin odhaloval jeho identitu. Svým

jednáním ukázal, jakým způsobem budou žít také jeho následovníci, kteří budou tvořit církev. Celý Ježíšův život zjevoval nekonečnou Boží lásku k veškerému stvoření. Vrcholným důkazem Boží lásky vůči lidstvu byla jeho oběť na kříži, díky níž nás vykoupil z našich hříchů (J 3,14–16; 1J 4,7–10).

„Jsem křesťanem“

Ježíš svými slovy i činy odhalil, kým je. Právě jeho jednání a vystupování umožnilo lidem poznat v něm Božího Syna.

Během návštěvy v zemi, kde žijí muslimové i křesťané, jsem jel taxíkem na jedno setkání. Během cesty jsem s řidičem začal hovořit o jeho náboženském životě. Doširoka se usmál a řekl: „Já jsem muslim.“ Řekl jsem mu, že i někteří moji přátelé jsou muslimové, velice oddaní Alláhovi.

Když se mne zeptal na moje náboženství, řekl jsem mu, že jsem křesťanem a patřím do Církve adventistů sedmého dne. Radostně se usmál a potom hlasitě pronesl: „V naší vesnici je mnoho adventistů a jsou lepší muslimové než já. Několikrát týdně chodí do své mešity a v sobotu mají bohoslužby a dělají dobré skutky. Tito zbožní lidé se modlí vícekrát než jen třikrát denně. Nejedí vepřové maso a nepijí alkohol!“

Lidé nás znají především podle toho, jak žijeme (na základě našeho jednání), a teprve potom nás poznávají podle toho, co učíme. Víra v Ježíše Krista není předně souborem intelektuálních výroků

nebo teologickým systémem, ale je živou pravdou, která zasahuje celého člověka. Je to proměňující pravda, která zásadně mění způsob našeho myšlení, mluvení i jednání.

Ellen Whiteová napsala: „Kristus je naším vzorem, je dokonalým a svatým příkladem, kterým se máme řídit. Nikdy se tomuto vzoru nevyrovnáme, ale podle svých schopností ho můžeme napodobovat a snažit se mu podobat.“¹

Pokud druzí lidé v našem jednání uvidí tento druh náboženství, budou ochotni naslouchat a poznávat samotnou pravdu. Tato pravda znamená žít stejně, jako žil Ježíš Kristus.

ÁNGEL MANUEL RODRÍGUEZ
BYL OD ROKU 2001 DO ROKU 2011 ŘEDITEL
BIBLICKÉHO BADATELSKÉHO INSTITUTU
GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE.

Podněty k diskusi

1. Proč nám Bible představuje Krista jako náš vzor?
2. Proč máme porovnávat svoje životy se životem Ježíše Krista? Abychom byli dokonalí? Aby nás Bůh přijal? Abychom mohli sloužit druhým? Nebo je to kombinace všech tří pohledů? Zdůvodni svou odpověď.
3. Myslíš si, že mohou někdy nastat okolnosti, kdy je lepší zamlčet svou adventistickou identitu?

¹ Ellen G. Whiteová, *Advent Review and Sabbath Herald*, 5. února 1895.

ČTVRTEK

SETKÁNÍ, KTERÉ PROMĚNILO ŽIVOT

KŘEŠŤANSKÝ ŽIVOTNÍ STYL A MÉDIA

„Který jsi ty, můj synu?“ (Gn 27,18)

Přemýšlím nad tím, jestli Jákob čekal, že mu jeho otec Izák položí tuto otázku. Pravděpodobně doufal, a možná se i modlil, aby se v této chvíli moc nemluvalo. Přál si, aby si jeho otec mlčky vychutnal jídlo, které mu přinesl, potom mu požehnal a pak aby mohl odejít. Pokud možno žádné komplikace. Když však už otázka zazněla, musel Jákob odpovědět.

Co měl ale v této chvíli říci? „Já jsem tvůj syn Jákob?“ Tato odpověď by byla čestná, ale otec by se dozvěděl, že ho chce oklamat. A kromě toho – jak by to pak dopadlo s požehnáním, které chtěl získat? Nezměnilo by se ve zlořečení? Jákob se rozhodl, že bude lhát, a odpověděl: „Já jsem Ezau, tvůj prvorozený syn“ (verš 19). Předstíral, že je Ezauem, aby získal jeho požehnání. Zjevně nespokojený Izák se pokusil ještě jednou zjistit, kdo mu jídlo přinesl. Nakonec se Jákobovi podařilo přesvědčit ho – a otec Izák mu požehnal.

Ideál a skutečný život

Před několika lety jsem hovořil s jedním vedoucím církve o využívání sdělovacích prostředků v evangelizaci. Tento muž asi 20 let pracoval pro církve v oblasti médií. Během našeho rozhovoru mi řekl: „Jako adventisté sedmého dne jsme vždycky byli průkopníky v používání nejnovějších sdělovacích prostředků pro veřejnou evangelizaci. Chtěli jsme účinněji zvěstovat poselství tří andělů co největšímu počtu lidí, proto jsme začali

v devadesátých letech využívat satelitní evangelizaci a o několik let později jsme zahájili televizní vysílání. Brzy budeme provozovat největší křesťanskou televizní síť na světě.“

„Využíváním různých médií jsme dobrou zprávou o milujícím Bohu oslovili a stále oslovujeme mnoho milionů lidí na celém světě. Je to obrovské požehnání!“ Pak se na chvíli odmlčel a řekl: „Někdy se však obávám, zdali nemáme tendenci představovat jakýsi krásný a dokonalý ‚svět víry‘, který ale neodpovídá tomu, kým skutečně jsme v každodenním životě.“ Znovu se odmlčel a pak pokračoval: „Zaměřujeme se hlavně na to, abychom veřejnosti představili to, čemu bychom měli věřit a *jak* bychom měli prožívat svoji víru. Tím však odvádíme svoji pozornost od vlastních nedostatků a potřeb, od naší křehkosti a nedokonalosti. Je těžké přiznat sobě i ostatním, že nejsme tak dobří, jak bychom chtěli být, a že naše víra není tou „dokonalou vírou“, kterou představujeme v našem vysílání.“

Tyto otázky vyžadují osobní odpověď. Nikdo nemůže odpovídat za druhého člověka. Avšak spousta z nás řeší podobné otázky. Jako společenství víry chceme pomoci co největšímu počtu lidí poznat Boha. S ohledem na tento cíl jsme v pokušení spíše představovat ideál, a ne skutečnost. Proč je tomu tak?

Zprv každý člověk si přeje dosáhnout ideálu a stále ho prožívat. Zadruhé se zdá, že když představujeme ideál, má to u lidí větší odezvu.¹ Sami

¹ Odborníci na marketing a reklamu každý den dokazují, že dokonalé úsměvy, dokonalé postavy, nádherné pláže a úchvatné západy slunce dokážou úspěšně prodávat naprosto cokoliv – od zubní pasty a nápojů až po auta.

dobře víme, že příběhy o neúspěchu a nedostacích nejsou tak atraktivní jako příběhy nabitě úspěchem! Zatřetí sdílení víry zahrnuje také učení o Božím zákonu a představení všeobecně platných pravd a principů, které nejsou závislé na kultuře, čase nebo jiných lidech.² Začtvrté naše poselství se nesoustřeďuje na nás samotné. Všechno, co zvěstujeme, se týká Boha, jeho lásky a milosrdenství a jeho plánu spasení pro lidstvo. A nakonec, určitě nechceme, aby lidé přestali důvěřovat Bohu a vzdali se víry kvůli našim nedokonalostem. To všechno jsou pochopitelné důvody pro to, abychom v našem vysílání představovali ideální víru a dokonalý život.

Někdy můžeme mít obavy, nebo dokonce strach, že lidé budou odmítat Boha, když uvidí naši chatrnost. To nás může vést k tomu, abychom skrývali své stinné stránky a představovali se jako lepší, než jsme. Může nám začít velmi záležet na tom, aby nás lidé vnímali v pozitivnějším světle, než jací ve skutečnosti jsme. Při sdílení víry se pak více zaměřujeme na to, jak vypadáme, než na to, jakými jsme lidmi a jakou máme povahu. Jde nám pak více o to, jak nás druzí vnímají, a zapomínáme na opravdové vztahy a opravdová setkání. Evangelizace prostřednictvím médií nám ještě v mnohem větší míře umožňuje představovat naši víru jako dokonalý ideál, což není možné při osobních setkáních. Je to proto, že masové sdělovací prostředky (televize, rozhlas, sociální média apod.) neumožňují lidem vzájemný osobní kontakt. Mezi ideálně nasvíceným a nádherným duchovním zážitkem v médiích a skutečným prožitkem víry v běžném životě je velký rozdíl.

Zásadní změna

Jádrem tohoto problému jednotlivců i církve může být náš strach z odmítnutí. Zaměření se na Boží dokonalost, Boží zákon, všeobecně platné pravdy, na věrouku a na principy může odvádět pozornost, nebo se dokonce může stát omluvou pro to, že se nezabýváme, nepřijímáme a nehovoříme

o vlastních nedokonalostech. Cílem sdílení víry je lidem ukázat, že Bůh je dobrý, laskavý a milosrdný. Nejde o to, abychom ostatní přesvědčili, že my jako zvěstovatelé jsme dobří a dokonalí. Jen v Bohu lidé získají přijetí, odpuštění a život.

Jákovovi se při jeho cestě na východ zjevil Bůh jako Spasitel a požehnal mu. Bůh to neudělal kvůli tomu, *jaký* Jákob byl, ale spíše *navzdory* tomu. Jákob toužil po tom, aby obdržel požehnání, ale nezasloužil si je; obdržel je však díky tomu, *jaký* je Bůh (Gn 28,10–12).

Tyto postřehy však neplatí pouze pro odborníky v oblasti médií. V „prostoru sociálních médií“, uprostřed neustálé záplavy slov, obrázků a videoklipů prožívají miliardy lidí na celém světě napětí mezi svým skutečným a virtuálním já. Často žijeme v pečlivě vytvořených, hezky naaranžovaných a nazdobených „královstvích selfíček“. Základní otázka však je: Kdo vlastně jsem? Tato neodbytná otázka se ptá po smyslu našeho života – a je třeba na ni hledat odpověď. Velmi důležitou otázkou také je, zdali to, co o sobě sdílíme s celým světem na různých sociálních platformách, není spíše jen naše nereálné, naleštěné a přehnané, falešné já. Nebo budeme ochotni umožnit lidem přesněji a realističtěji vidět, kým skutečně jsme?

Jákob se po dvaceti letech rozhodl vrátit domů. Ve velkých obavách a strachu se připravoval na setkání se svým bratrem Ezauem. V noci před setkáním nečekaně došlo k zápasu mezi Jákobem a cizincem, který – jak se později ukázalo – nebyl pouhým člověkem. Uprostřed zápasu mu Jákob řekl: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ Copak si Jákob po tolika letech nebyl jist svým požehnaním? Cizinec se ho zeptal: „Jak se jmenuješ?“ Jsem přesvědčen, že Jáкова překvapilo nebo přímo šokovalo to, že mu jeho protivník položil stejnou otázku, jakou mu před dvaceti roky položil jeho otec: „Který jsi ty – *jak se jmenuješ?*“ Bude Jákob opět předstírat, že je někým jiným, aby znovu obdržel požehnání? Nebo bude tentokrát upřímný bez ohledu na důsledek?

² Apoštol Pavel prohlásil: „Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré“ (Ř 7,12).

„Jsem Jákob,“ odpověděl. Konečně měl odvahu být sám sebou – Jákob, ten, který „rukou držel svého bratra za patu“, ale také ten, kdo podvádí.

Víra je vždycky osobní, vztahová a projevuje se v našich životech. Víra zahrnuje celý náš život. Sdílet víru celostním způsobem znamená sdílet to dobré i špatné, naše úspěchy i neúspěchy, naše zápsy a výzvy, stejně jako naši lásku i selhání. Bible se nebojí vypovídat o zranitelnosti hlavních postav. Autoři Bible jasně a otevřeně předávají „úplný“ příběh, nepředkládají pouze ty příběhy, ve kterých lidé budou vypadat dobře.

Během tohoto neočekávaného setkání s Bohem musel Jákob bojovat i sám se sebou. Rozhodl se, že čestně přizná, kým skutečně je. Dokážeme jít stejnou cestou jako Jákob? Ukázat svou zranitelnost, aby lidé mohli opravdu vidět, jací jsme ve skutečnosti? Boží láska, jeho laskavost a milost vytvořily pro Jákoba bezpečný prostor pro jeho spasení.

Věrný Bůh poskytuje stejný prostor k záchraně i nám.

KLAUS POPA JE ŘEDITELM HLASU NADĚJE (STIMME DER HOFFNUNG), EVROPSKÉHO MEDIÁLNÍHO CENTRA CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE, A ŽIJE V NĚMECKU, V ALSBACH-HÄHNLEINU.

Podněty k diskusi

1. Proč je tak těžké lidem ukázat, jací skutečně jsme?
2. Jak ovlivňuje doba strávená v mediálním prostoru (na internetu) naši schopnost správně se představovat druhým na internetu (sociálních sítích)?
3. Jak můžeme pomoci příští generaci adventistů, aby si vybuodovala zdravý vztah ke sdělovacím prostředkům?

PÁTEK

ON UČINIL VŠECHNO DOBRÉ

ŽIVOTNÍ STYL A SEXUALITA. SEXUALITA JE NEDÍLNOU SOUČÁSTÍ NAŠÍ IDENTITY.

Nevěděla úplně přesně, jak k tomu došlo, ale stalo se to. Monika¹ vyrostla v adventistické rodině, ve které se naučila žít křesťanským životním stylem. Později na adventistické vysoké škole potkala spolužáka Marka. Trávili společně čas, byli často sami, postupně se sblížovali – a nakonec měli pohlavní styk.

Monika věděla, co Bible učí o sexu mimo manželství. Často se snažila umlčet svědomí tím, že si říkala: Proč by mělo být tak špatné něco, při čem se člověk cítí tak dobře?

Marek a Monika tento problém neprožívají sami. Americký statistický úřad uvádí, že ve Spojených státech mělo 88,8 procent žen ve věku 15 až 44 let a 89,9 procent mužů ve věku 20 až 44 let předmanželský sex² a průměrný věk první sexuální zkušenosti v USA je 17,3 roku u žen a 17,0 let u mužů.³

Předmanželský sex je ovšem pouze jedním z několika sexuálních hříchů, které Písmo zakazuje. Přesto mnoho lidí překvapuje, že se cítí dobře při něčem, co může být špatné. Jaký je tedy vztah mezi sexualitou a křesťanským životním stylem?

Rada Bible

V Bibli nacházíme mnoho zmínek o sexu a o sexualitě, které nám mohou sloužit jako vodítko pro budování zdravých vztahů a rolí. Prvních pět knih Bible „usměrňuje sexuální aktivitu a stanovuje sexuální role. Prorocké knihy Bible používají

metafory ze sexuální oblasti pro oznámení Božího soudu nad nevěrou vůči smlouvě. Mudroslovná literatura rozlišuje moudré sexuální chování od pošetilého a používá sexuální přirovnání k popisu moudrosti. Evangelia připomínají Ježíšova slova a činy proto, aby formovala sexuální chování a povahu jeho následovníků. Epištoly se zabývají konkrétními otázkami sexuálního chování. A kniha Zjevení obsahuje sexuální obrazy a poučení.“⁴

Když máme k dispozici tyto inspirované odkazy, můžeme důkladněji studovat Boží rady, dbát na varování Písma a žádat o Boží pozhnutí.

Když Bůh na počátku stvořil lidské bytosti, dal jim odlišnou pohlavní identitu: „Jako muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27). Adama stvořil z prachu země a Evu z Adamova žebra, aby ukázal, jak si mají být vzájemně blízcí.

„Člověk zvolal: ‚Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! At' muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.‘ Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se“ (Gn 2,23–25).

Být „jedním tělem“ znamená spojení srdce, mysli a duše dvou odlišných jedinců. Zahrnuje fyzickou, duševní, emocionální a duchovní jednotu v rámci celostního pojetí podstaty člověka.

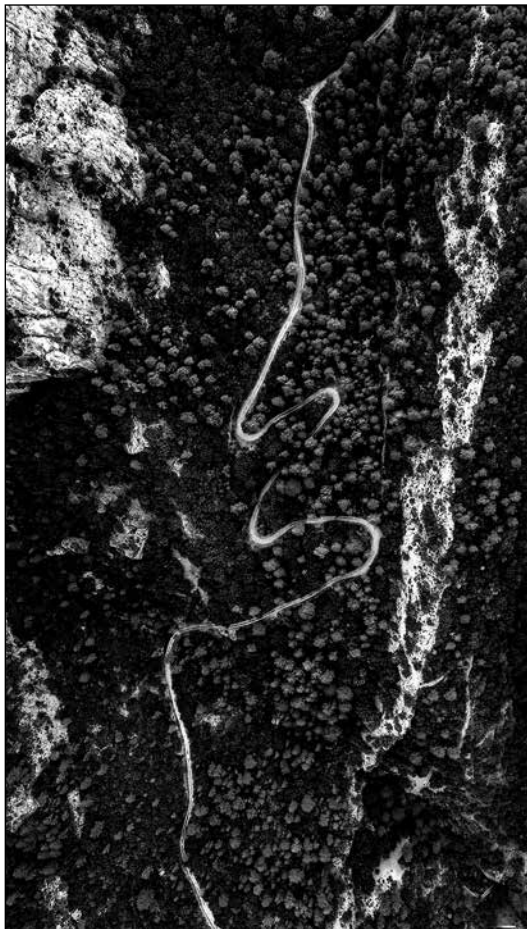
Ježíš prohlásil, že manželství by mělo být nerozdělitelným sjednocením jednoho muže a jedné

¹ Jména byla v textu změněna.

² Národní výzkum růstu rodin, Národní centrum zdravotních statistik, https://www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics_nsfg.htm

³ Tamtéž; www.cdc.gov/nchs/nsfg/key_statistics/s.htm#sexualactivity. V ČR je to přibližně o rok později, viz <http://mep.zverina.cz/files/103-sexualni-chovani-v-cr-srovnani-vy-zkumu-z-let-1993-1998-2003-a-2008.pdf>

⁴ Barry L. Bandstra and Allen D. Verhey, „Sex, Sexuality“, International Standard Bible Encyclopedia, ed. Geoffrey W. Bromiley, rev. ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988), sv. 4, str. 429.

Bůh před takovým chováním varuje (1Te 4,3–5; Ř 1,26.27; 1K 6,9–11).

Bohem daná identita

Nedílnou součástí naší identity je sexualita. Byla zásadním prvkem „osobní identity a společenského života v biblických dobách a je tomu stejné i dnes“.⁶ Uvědomit si, kdo jsem, je zásadní pro náš vztah k ostatním lidem a ke světu kolem nás. Písmo nám jasně říká, kým jsme a jak bychom měli žít.

V zahradě Eden dal Bůh svým dětem dva klíče k určení lidské identity: (1) sobotu, která nám připomíná skutečnost, že Bůh je naším Stvořitelem a Pánem; (2) naši mužskou nebo ženskou osobnost, stvořenou podle Božího obrazu. Tyto dva určující znaky budou vždycky základem naší lidské identity.

David Thomas ve svém článku „Sexualita jako něco posvátného“ zdůrazňuje následující skutečnost: „Sexualita je součástí naší nejnvtřnější osobní zóny, ve které uchováváme posvátné hodnoty. Pokud s ní nezacházíme s patřičnou úctou a chováme se k ní nevhodně, člověk to bude vnímat jako ponížení a narušení intimity. Zneužívání sexuality nebo její narušení jiným člověkem není pouze urážlivé, ale je zároveň i destruktivní, protože dochází k degradaci nejnvtřnějšího posvátného prostoru lidského života.“⁷

Trvalé následky

Přesně to se stalo Monice a Markovi. Během jejich vášnivého, ale nesprávného milostného vzplanutí prožívali uspěchané okamžiky vzrušení a tělesného potěšení. Později je však vystřídaly pocity viny, smutku, strachu a výčitek, kvůli kterým se nakonec rozešli. Nadále si nesli zranění, které ovlivňovalo jejich nitro, narušilo jejich sebepojetí a vztahy s dalšími lidmi. Uzdravení v takové situaci přichází pouze skrze pokání.

ženy (Mt 19,4–6). Účelem tohoto spojení je vzájemně si poskytovat radost, potěšení a prožívat i tělesné naplnění. I když Bible hovoří o přínosu manželské intimity, zároveň také podrobně popisuje „špatné projevy sexuality a jejich negativní dopad na jednotlivce a na celou společnost. Varuje lidi před destruktivním sexuálním chováním, jako je smilstvo, cizoložství, homosexuální spojení, incest a polygamie.“⁵ Takové jednání narušuje nádherný Boží záměr s lidskou sexualitou. Proto nás

⁵ „Směrnice pro Církev adventistů sedmého dne jako odpověď na změnu přístupu ohledně homosexuality a jiného sexuálního jednání“, odhlasováno 17. dubna 2014, <https://tinyurl.com/https-www-adventist-org-arti>

⁶ Bandstra and Verhey.

⁷ David E. Thomas, „Sexualita jako něco posvátného“, *Adventist Review*, 20. června 2013, str. 26.

Klasický biblický příklad nevěry nacházíme v příběhu Davida a Batšeby, který je zaznamenán ve 2. Samuelově 11. Bůh Davidovi nesmírně požehnal a jeho království se rozmáhalo. Avšak díky hříchu chtiče a smilstva, který posléze završil vraždou, se David ocitl v zajetí zármutku, ze kterého se nikdy plně nevzpamatoval, i když svého hříchu hluboce litoval a Bůh mu odpustil (Ž 32; 51).

Když se Josef, na rozdíl od Davida, ocitl uprostřed nesmírně silného pokušení, zvolal: „Jak bych se tedy mohl dopustit takové špatnosti a prohřešit se proti Bohu!“ (Gn 39,9). Josefova bezúhonnost, čisté svědomí a důvěra v Boha mu pomohly přestát temnou dobu života a přivedly ho na výsluní svobody, respektu a smíření.

Řídit se Božím plánem

Bůh si nikdy nepřál, abychom prožívali negativní důsledky nezákonných a nepřirozených sexuálních vztahů. Upozornil nás na to, že dokonce i nečisté myšlenky jsou škodlivé (Mt 5,28), stejně jako pornografie ve všech jejích podobách (srov. Ž 101,3).

Říká nám: „Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu“ (1K 6,18).

Bůh, který nás miluje a pečuje o nás, nám proto poradil, jak máme co nejlépe žít a jak máme správně pečovat o tuto nejintimnější oblast osobního života.

Pokud se budeme řídit jeho radami, budeme kvalitněji prožívat všechny hezké věci, které nám chce v životě dát. Ti, kdo žijí v manželském svazku, budou prožívat uspokojení ze sexuální intimity. Ať jsme svobodní, nebo žijeme v manželském svazku, můžeme prožívat spokojený a bezpečný život, jelikož víme, že nás Bůh stvořil ke svému obrazu a že má úžasný plán, aby v našem životě naplnil ty nejhlubší touhy.

Podněty k diskusi

1. Jak je propojena osobní identita se sexualitou?
2. Proč Bůh lidi stvořil jako muže a ženu?

DRUHÁ SOBOTA

JAK ŽÍT V DOBĚ KONCE

KŘESŤANSKÝ ŽIVOTNÍ STYL V DOBĚ KONCE

Vyprávějte o Kristově lásce, hovořte o jeho moci – a můžete na tomto světě prožívat nebe dříve, než do nebe půjdete.

„Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobrých skutcích“ (Tt 2,11–14).

Tato pasáž Písma nás učí něco úplně jiného než mnozí z těch, kteří tvrdí, že věří evangelium. Vyzývá nás, abychom v dnešním světě žili rozumně, spravedlivě a zbožně a očekávali příchod velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.

Někteří lidé se stavěli proti mé práci, protože učím, že je naší povinností očekávat Kristův osobní příchod na nebeských oblacích. Tito lidé říkali: „Domníváte se, že den Páně už nastává, protože to

říká Ellen Whiteová – ona však na toto téma hovoří už čtyřicet let, a Pán ještě nepřišel.“

Stejnou námitku bychom mohli vznést i proti slovům samotného Krista. Ústy milovaného učedníka přece řekl: „Ano, přijdu brzo,“ a Jan mu odpovéděl: „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ Ježíš těmito slovy svůj lid varoval i povzbudil. Proč bychom na tato slova neměli dbát? Pán také řekl, že věrní lidé ho budou vyhlížet a očekávat na něj...

Přesný čas Kristova příchodu nám zjeven nebyl. Ježíš řekl: „O onom dni a hodině však neví nikdo.“ Když pak poukázal na znamení svého příchodu, řekl: „Tak i vy, až toto všechno uvidíte, vezte, že ten čas je blízko, přede dveřmi.“ Oznámil věřícím, jak se mají zachovat, jakmile se začnou objevovat znamení jeho příchodu: „Napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.“

Při pohledu na tyto události napsal apoštol: „Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě.“ Protože neznáme čas Kristova příchodu, musíme žít v tomto světě střízlivě, být bdělí a očekávat „splnění blažené naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista“.

Kristus za nás dal svůj život, aby nás mohl vykoupit ze všech našich hříchů a očistit, abychom byli jeho zvláštním lidem, horliví v dobrých skutcích. Boží lid si má zachovat své zvláštní postavení jako ti, kdo Boha reprezentují.

Pro každého jednotlivce má Bůh úkol. Bohatí mají přinést svoje prostředky, vlivní lidé svůj vliv, vzdělání svoji moudrost, chudí svoje ctnosti, aby všichni účinně spolupracovali s Bohem. Všichni mají udržovat úzký vztah s Bohem, aby mohli odrážet světlo Boží slávy, která vyzařuje z tváře Ježíše Krista.

Četli jsme o těch, kteří odkládají den Kristova příchodu. Tyto lidi však příchod Ježíše zaskočí jako zloděj v noci a najednou se na ně přizpůsobí zkáza. Mnoho lidí se nechalo ukolébat k spánku pocitem bezpečí; nastala však doba, kdy se musíme ze spánku probudit! Apoštol řekl: „Nepatříme noci ani temnotě. Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž budeme a budme střízliví.“

Měli bychom bdít, protože jen tak dokážeme rozlišovat znamení doby a varovat ostatní lidi. Mnoho lidí se snaží druhé uklidňovat a říkají: „Pokoj, pokoj!“ Ale žádný pokoj není. My bychom však měli jednat opačně. Jiní lidé znepokojené uklidňují slovy: „Nezneklidňujte se, žijte dál svým bezbožným způsobem života, oslavujte sebe a užívejte si radovánek. Příchod Páně není blízko.“

Proti takovému postoji se Kristus staví, když říká: „Ano, přijdu brzo.“ Kristus dobře vidí, že jeho církev se na tuto důležitou událost musí zaměřit. Nebo snad budeme s posměvači poslední doby říkat: „Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“ Já nechci patřit do této skupiny lidí. Chci probouzet lidi poselstvím o Kristově příchodu.

Velká odpovědnost

Lidé, kteří poznali Boží pravdu, mají před tímto světem velkou odpovědnost. Lidem ve světě mají předat poselství o nadcházejících událostech. Mají Ježíše představit druhým lidem. Nemají se vzájemně odsuzovat, hovořit o svých stinných stránkách, vyjadřovat nespokojenost a stěžovat si na obtížnou životní cestu. Spíše mají pozvednout svoji mysl k Bohu, otevřít svá srdce Ježíši, dovolit mu, aby do nich vstoupil a přebýval v jejich srdcích.

Na trůn našeho srdce musí usednout Kristus. Pak dojde k očistění našeho nitra od všeho nečistého. Brzký příchod Ježíše Krista se pro nás musí stát živou skutečností. Nejdůležitější otázka

dnešní doby zní: „Jak na tom opravdu jsem? Snažím se připomínat si Ježíšova slova? Vedu svoje děti k potřebě spasení a k tomu, že součástí jejich života musí být svatost a pokoj? Učím je tomu, že mají svoje životy svěřit Kristu, aby je mohl vést?“

Před námi stojí ta nejdůležitější práce; nemůžeme marnit čas tím, že se budeme snažit uhasit žízeň ze zdrojů, které neobsahují vodu. Měli bychom bez váhání přijít ke Kristu a pečlivě zkoumat Bibli. Jen tak získáme vodu života. Studium Bible je pro nás velmi důležité. Písmo nám dokáže dát moudrost ke spasení – avšak jen málo lidí si najde čas, aby zkoumali Božího slovo!

Většinu lidí pohlcují starosti tohoto hynoucího světa. Svoje naděje budují na bezcenných základech a svá jména zapisují do písku. Dokonce ani ti, kdo se hlásí k Ježíši Kristu, se neřídí jeho příkazy...

Bůh nám poskytuje svoje hojné požehnání, abychom se mohli těšit ze života, a očekává, že ponešeme ovoce k jeho slávě; mnoho lidí tento úkol zanedbává. Neztotožnili se plně s jeho vůlí. Tito lidé se domnívají, že přemýšlení o Bohu a o nebeských záležitostech je ponuré a deprimující, dokonce mají za to, že zabývat se náboženskými tématy ohrožuje lidské zdraví.

Když mne v mládí Bůh seznámil s Písmem a poznala jsem světlo jeho pravdy, vykročila jsem, abych dalším lidem předala vzácnou zprávu o spasení. Můj bratr mi však napsal toto: „Prosím tě, abys přestala znevažovat naši rodinu. Udělám pro tebe cokoli, když přestaneš vystupovat jako kazaletka.“

„Znevažovat rodinu?“ odpověděla jsem. „Může snad kázání o ukřižovaném Kristu zneuctívát rodinu? I kdybys mi dal všechno zlato, které bys měl ve svém domově, nemohla bych přestat svědčit o Bohu. Vážím si tvé nabídky. Nebudu ale mlčet, protože když mi Bůh předal světlo své pravdy, očekává, že ho budu podle svých schopností předávat také ostatním.“

Nepřikázali snad i kněží a úředníci učedníkům, aby přestali kázat o Kristu? Tyto věrné muže pak uvěznili, ale anděl Páně je propustil, aby mohli lidem předávat slova života. A to je i naše práce.

Pravda, jaká je v Ježíši

Máme zvěstovat pravdu, která spočívá v Ježíši. Kristus přišel na svět proto, aby zachránil hříšníky. Žil zde na zemi třicet let a stal se naším příkladem. Snášel urážky, ignorování, vyčtky, odmítání a podstoupil i smrt; přesto však žije. Je živým Spasitelem. Vystoupil do nebe, aby se za nás přimlouval.

Krátce před svým ukřižováním se modlil, aby s ním jeho učedníci mohli mít stejné společenství, jaké prožívá on se svým Otcem. Je opravdu možné, aby padlý a hříšný člověk mohl prožívat tak úžasný vztah s Kristem? Takové spojení s Kristem způsobí, že v srdci budeme prožívat světlo, pokoj a úlevu. Před svým odchodem do nebe řekl Ježíš svým učedníkům: „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ Kdo by nepotřeboval Utěšitele v době problémů a zkoušek?

Vyprávějte druhým o Kristově lásce, hovořte o jeho moci, a dříve než půjdete do nebe, budete prožívat nebe na zemi. Reagujte na Boží světlo, a budete jako zavlažovaná zahrada; rychle se vám vrátí zdraví, vaše světlo zazáří v temnotě a vaši další odměnou bude sláva našeho Pána.

ELLEN WHITEOVÁ

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Gould Whiteová (1827–1915) obdržela biblický dar prorocství. Veřejně sloužila více než 70 let. Tento text pochází z dopisu Ellen G. Whiteové, který vyšel 24. června 1889 v časopise Znamení doby.

Podněty k diskusi

1. Co znamená žít „rozumně, spravedlivě a zbožně“? Vede nás v tomto kontextu blízkost Kristova příchodu k tomu, abychom se vůči světu spíše uzavřeli, nebo naopak otevřeli?
2. Které biblické pasáže nám mohou pomoci porozumět, jak máme druhým představovat Ježíšovu povahu během doby, kdy čekáme na Kristův návrat?
3. Kdyby se Ježíš vrátil ještě dnes, domníváš se, že bys byl spasen?

ČTENÍ PRO DĚTI

VĚRNOST V KŘESŤANSKÉM ŽIVOTNÍM STYLU

PRVNÍ SOBOTA
SVĚDOMÍ

filmu začíná v roce 1890 setkáním teologů kvůli vydání nové knihy. Jeden z teologů však s myšlenkou v knize nesohlasil. Protože se mu nepodařilo své obavy autorovi knihy, Dr. Carlislovi, vysvětlit, poslal ho svým strojem času do budoucnosti, aby sám viděl, jaké to bude mít následky.

Při zkoumání světa v roce 2000 zažil i tuto příhodu: Ve stánku v parku si koupil párek v rohlíku. Položil ho na lavičku vedle sebe a v modlitbě za něho poděkoval. Tuto chvíli využila 10letá dívka, rychle popadla jeho jídlo a utíkala pryč. Dr. Carlisle dívku doběhl a chytil. Zeptal se jí, proč mu jídlo

ukradla. Řekl, že když má hlad, rád jí jídlo koupí. Dívka mu odpověděla, že si jenom hrála.

Dr. Carlisle této dívce vysvětlil, že to, co udělala, nebylo správné. Že je důležité respektovat starší lidi a že k sobě máme být navzájem laskaví. Dívka zopakovala, že to byl jenom vtip a že to není žádný veliký problém.

Dr. Carlisle velmi důrazně řekl, že je to velmi důležité, a zeptal se jí, jestli chápe,

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.

(2. Timoteovi 3,16.17)

PŘÍBĚH

Jedním z mých oblíbených křesťanských filmů je Time Changer (Měnič času). Děj

že krádež je hřích. Dívka mu odpověděla velice překvapivě: „Kdo to řekl, že je to zlé?“ A odběhla pryč. Překvapený Dr. Carlisle si už jen sám pro sebe odpověděl, že to přece řekl Bůh.

Dívka si myslela, že může něco ukrást, když je hladová nebo když je to zábava. Nevěděla nic o Bohu ani o tom, že se mu krádež nelíbí a že to zakázal.

Bůh ale chce, abychom věděli, co je dobré a jak máme žít. Proto to dal zapsat do Bible.

V příbězích, podobenstvích a příslovích si i my dnes můžeme přečíst, co nám Bůh chce povědět o našem životě. Nemáš co ztratit, můžeš jen získat.

PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Je pro tebe náročné číst Bibli? Proč?
- ♦ Je možné prožít život podle toho, co učí Bible?

UDĚLEJ SI

Vytvoř si osobní rozvrh pravidelného denního studia Bible. Rozhodni se, kdy si Bibli budeš číst, a snaž se tento čas dodržet. Vyber si knihu a rozděl si ji na dny. Studium začni a ukonči modlitbou, aby ti Boží Duch pomohl důležité poselství použít v každodenním životě. O přečteném textu přemýšlej a zapiš si, co tě zaujalo nejvíce.

NEDELE PŘÍLEŽITOST

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Blaze těm, kdo vedou bezúhonný život, těm, kdo žijí tak, jak učí Hospodinův zákon.“

(Žalm 119,1)

PŘÍBĚH

Lenka žila ve velkém městě a chodila na dobrou školu. Ve třídě měla více kamarádů a dobře se učila.

Blížil se konec školního roku a její třída byla v posledním ročníku. Spolužáci začali plánovat večírek na rozloučenou. Těšili se na něj a každou chvíli o něm mluvili. Lenka s přípravou pomáhala. S dívkami připravovala výzdobu i malé dárečky na památku.

Když přišel čas vybrat zálohu, Lenka řekla, že nepůjde. Její spolužáci byli překvapeni. Byli zvědaví, proč. „Nedovolí ti jít rodiče?“ zeptali se jí. Lenka jim řekla, že se rodičů ani neptala, protože večírek bude v pátek večer.

Lenčini spolužáci to nechápali. Věděli, že Lenka dodržuje sobotu jako den odpočinku, ne pátek. Lenka jim vysvětlila, že v Bibli se počítá den od západu slunce, ne od půlnoci. A proto od začátku nepočítá s tím, že na večírek půjde.

„Nemůžeš jednou udělat výjimku?“ ptali se. „Můžu, ale nechci,“ odpověděla jim Lenka. „Jsou to i moje zásady,“ dodala.

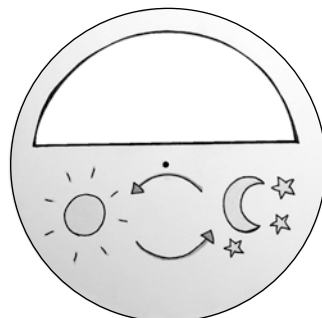
Spolužáky to udivilo. Byli by rádi, kdyby Lenka šla na večírek s nimi. Ale taky obdivovali, že je zásadová. Naskytl se jí prostor, aby spolužákům vyprávěla o své víře.

PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Byl jsi už mezi spolužáky v podobné situaci? Jak ses cítil?
- ♦ Které biblické zásady považuješ za nejdůležitější?

UDĚLEJ SI

Ze čtvrtky vystříhni 2 stejné kruhy. Můžeš obkreslit malou misku nebo široký pohár. Na jednom kruhu vystříhni okénko, tak jako na obrázku. Druhý kruh rozděl na dvě poloviny. Do jedné poloviny nakresli, co děláš přes den, do druhé to, co děláš v noci. Kruh s okénkem polož na druhý kruh a přesně uprostřed propíchni párátkem nebo tužkou. Spoj je pomocí knoflíků svázaných přes díрку uprostřed. Stejně si můžeš vyrobit kalendář na celý týden.

NEJLEPŠÍ BRATR

PONDĚLÝ

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratrů, mně jste učinili.“

(Matouš 25,40)

PŘÍBĚH

Petr byl dospělý mladý muž. K narození dostal od svého staršího bratra krásné, nové auto. Když se jednoho dne vracel z práce, viděl, jak si před domem hraje sousedův malý chlapec Marek.

Když Petr vystoupil z auta, Marek přiběhl a zeptal se: „To je tvoje auto?“

„Ano, dostal jsem ho od bratra k narozeninám,“ odpověděl Petr.

„Opravdu?“ Marka to velmi zaujalo. „Dostal jsi od bratra auto? Zadarmo? Vůbec nic jsi mu za to nemusel zaplatit?“

„Přesně tak. Dostal jsem ho zadarmo,“ zopakoval Petr a usmál se.

„No teda, i já bych chtěl...“ začal Marek a Petr si myslel, že řekne, že by chtěl taky takové auto nebo že by chtěl taky takového bratra. Marek však dokončil: „... i já bych chtěl

BÝT takovým bratrem.“ To Petra překvapilo. Nabídl Markovi: „Chceš? Můžeš si na chvilku do auta sednout a zahrát si na řidiče.“ Markovi se rozjasnila tvář a zvolal: „Počkej chvilku!“

Vběhl do domu a za několik minut vycházel ven i se svým mladším bratrem Ondrou. Nesl ho v náručí, protože byl ochrnutý a nemohl chodit. Posadil ho na schůdek před domem, ukázal rukou na auto a řekl mu: „Vidíš? Jeho bratr mu ho koupil a on za něho nic nezaplatil.“ A pak dodal: „Jednou ti i já koupím takové auto. Potom pojedeme na výlet a uvidíš všechny ty krásné věci...“ Ondra se usmíval od ucha k uchu.

Petra to tak dojalo, že vzal Ondru do náruče a posadil ho za volant, jako by byl Ondra řidičem a Marek se posadil vedle něj. Dokonce jim dovolil, že si mohou jednou i zatroubit. To byl zážitek!

Buď bratrem, jakého bys chtěl mít. Buď sestrou, jakou bys chtěla mít. Buď takovým kamarádem, kterého by chtěl potkat každý.

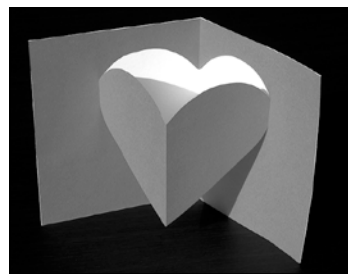
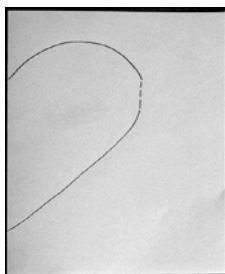
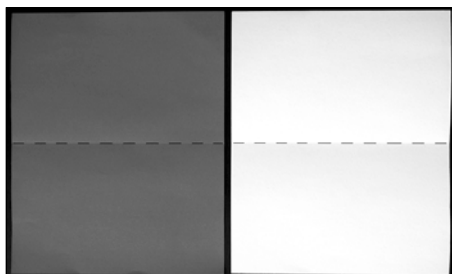
(Text byl inspirován příběhem Bruna Ferrera z knihy *Hvězdy pro duši*.)

PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Co myslíš, proč chtěl Marek koupit auto bratrovi, a ne sobě?
- ♦ Chtěl bys udělat něco podobného? Komu?

UDĚLEJ SI

Tvrší papír (například čtvrtku) velikosti A5 a červený papír stejné velikosti přehni na polovinu. Na červený přehnutý papír nakresli srdce podle obrázku. Přestříhni jen celou čáru. Přerušovanou čáru přehni do opačné strany, jako je přehnutý papír. Všude kromě přehnutého srdce naneseš lepidlo a vlepeš červenou stránku do čtvrtky. Nezapomeň na věnování nebo povzbudivý verš. Pohlednici daruj někomu, pro koho chceš být dobrým kamarádem (například svému sourozenci).

ÚTERÝ LÉKY, KTERÉ SE NEDAJÍ KOUPI

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Nebud' moudrý sám u sebe, boj se Hospodina, od zlého se odvráť. To dá tvému tělu zdraví a svěžest tvým kostem.“

(Přísl. 3,7.8)

PŘÍBĚH

Osmiletá Alenka byla vážně nemocná. Její tatínek se jednou doslechl o lékaři, který „prý dokáže zázraky“. Pozval ho nim domů, aby mohl Alenku prohlédnout. Alenka ležela v posteli, slabá a bledá, sotva se na pana doktora usmála. „Dokážete ji uzdravit?“ ptal se úzkostlivě tatínek. Lékař se usmál: „Uzdravit může jen Bůh. Já se mohu pokusit udělat to, co bude v mých silách.“

Tatínek svěřil Alenku do rukou tohoto lékaře. Pan doktor vzal Alenku do své venkovské vilky. Na čerstvém vzduchu Alenka zesílí lépe než ve městě. A bydlí tam s ním i jeho vnuk Lukášek, který je v Alenčině věku.

Alence čerstvý vzduch, horské sluníčko, dobré zdravé jídlo i Lukášková společnost začaly svědčit. Po několika týdnech už si mohla lehnout na lehátko na zahradu. Lukáš vyprávěl Alence své oblíbené příběhy – z Bible. Jak tady žil Pán Ježíš a jak všechny uzdravoval. Také se každý den modlil, aby Pán Ježíš uzdravil i Alenku. Alence se příběhy moc líbily. Pomalu se i ona učila důvěřovat tomu velkému Lékaři.

Vilka pana doktora stála na kopci. Alenka byla ještě příliš slabá na to, aby mohla chodit na procházky. Ale pan doktor jí postavil „pozorovatelnou“ – malou terasu v rohu zahrady i s dalekohledem. A snad náhodou, snad záměrně, dalekohled byl namířen na jednu chaloupku v údolí – starou a rozbitou. Alenka v dalekohledu sledovala hlouček špinavých dětí v otrhaných šatech. Pan doktor jí vyprávěl, že tyto děti mají tatínka závislého na alkoholu, který je opustil. Maminka z toho přišla o rozum a stará se o ně jen babička.

Alenka šla toho večera spát s otázkou: „Proč já mám tolik různých věcí, a ty děti nemají skoro nic?“ A ráno se vzbudila s odpovědí: „Mám toho tolik proto, abych jim mohla něco dát.“

Spolu s panem doktorem vybrali nějaké oblečení, kterého měla dost, také hračky

a hlavně jídlo. Pan doktor se vypravil do chaloupky a Alenka napjatě sledovala dalekohledem, jak děti obklopile pana doktora, jak jim něco dává, jak skáčou radostí, a v srdci se jí rozlilo zvláštní teplo. A když pan doktor dětem něco řekl a ony se otočily jejím směrem a začaly mávat, byla radostí bez sebe.

Po dlouhé době jí zčervenaly tváře a cítila se tak silná, že by mohla oběhnout celou zahradu. Od té doby každý den putovalo z vilky na kopci do chaloupky v údolí něco dobrého. A zanedlouho Alenka zesílila natolik, že mohla s pomocí pana doktora přinést dětem jídlo sama. To bylo teprve radosti.

Alenka se rychle uzdravovala a brzy mohla opět odjet s tatínkem domů. Na děti z chaloupky, Lukáškovy příběhy a modlitby k Pánu Ježíši však nikdy nezapomněla.

PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Co všechno přispělo k Alenčině uzdravení?
- ♦ Myslíte si, že víra a dobré vztahy s lidmi mohou pomoci našemu zdraví? Proč?

KONEJ

Vyber něco svého, co bys chtěl darovat, a přines to na další setkání. Rozhodněte se společně, komu své dárky věnujete. Máte v blízkosti dětský domov nebo ve svém okolí kamarády, kteří nemají moc hraček?

STŘEDA

JEŽÍŠŮV KAMARÁD JE I MŮJ KAMARÁD

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? ... Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

(Matouš 5,46.48)

PŘÍBĚH

Tábor byl v plném proudu. Slunce svítilo, bylo odpolední volno a všude vládla pohoda.

V chatce dívek právě probíhalo velké plánování, jak se pomstít Janě. Byla totiž celou dobu nafoukaná a protivná, s nikým se nechtěla o nic dělit a vůbec si o sobě moc myslela. Proto spolu s kluky vymýšleli plán, jak to Janě vrátit.

Čím déle porada probíhala, tím horší pomstu pro Janu vymýšleli. Nejdříve ji chtěli v noci polít vodou. Pak se ale rozhodli, že jí vytáhnou všechny věci z chatky a rozvěší po celém táboře.

„Zaslouží si to!“ vykřikoval Zdenda.

„Vždyť se s ní vůbec nedá vydržet!“ přidala se Eva.

„Bude zábava,“ řehtal se Pavel.

„Já jsem proti,“ ozvala se Veronika. Je překvapená, že její kamarádky a kamarádi chtějí něco takového udělat. „Vždyť je protivná a namyšlená. Nedá se s ní vydržet.“ Kluci Veroniku přemlouvají, ale Veronice se to nelíbí.

„Představte si, že by to někdo udělal vám. Jak byste se cítili? Je to podlé!“ trvala na

svém Veronika. Nedalo se nic dělat. Váleční bojovníci odcházeli z chatky trochu uražení a zbytek dne se Veronice vyhýbali a nemluvili s ní. Bylo jí to sice líto, ale měla jistotu, že udělala správnou věc.

„Vždyť Janu má Pán Ježíš rád stejně jako všechny ostatní, včetně mne. Nechtěl by, abychom jí ublížili a aby byla nešťastná,“ říkala si.

Jana nikdy nezjistila, co se tehdy v chatce odehrálo.

PŘEMÝŠLEJ...

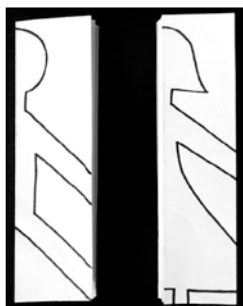
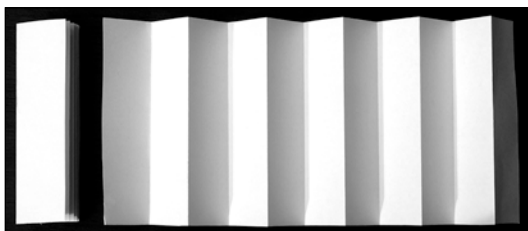
- ♦ Zastal se tě už někdo? Jak ses cítil?
- ♦ Vzpomeneš si na nějakou situaci, kdy se Pán Ježíš někoho zastal?

UDĚLEJ TO!

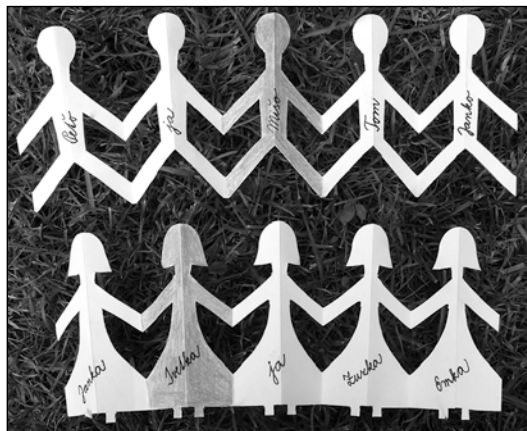
Papír přestříhni na polovinu tak, aby vznikl úzký a dlouhý pás. Papír poskládej jako harmoniku na šířku 2 prstů (asi 3 cm). Na něho nakresli polovinu panáčka jako na obrázku a vystříhni ho. Pozor – nepřestříhni papír na okrajích.

Když ho rozložíš, dostaneš kamarády, kteří se drží za ruce. Napiš na ně svoje jméno

a jména svých kamarádů. Červenou barvou vybarvi kamarády, za které se chceš modlit. Dej si je na stůl, abys na to nezapomněl.

ČTVRTEK ČÍM SYTIŠ SVOU MYSL

DRAHOKAM Z BIBLIE

„Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“

(1. Korintským 10,31)

PŘÍBĚH

Kamarádi Dan a Michal spolu trávili hodně času. Chodili spolu do školy, odpoledne jezdili na kole a toto léto byli spolu dokonce i na táboře. Byli to dobří kamarádi.

Jednou Michal u Dana zůstal na noc. Leželi potmě vedle sebe v Danově pokoji a povídali si o tom, na co se naposledy dívali v televizi. Dan viděl dokumentární film o vlčích. Zasvěceně vyprávěl Michalovi, jak se vlci o sebe navzájem starají, jak jsou zvědaví a jak se mláďata začleňují do života smečky. Byl tím

tak nadšený, že i Michal dostal chuť se na tento film podívat.

Michal se však naposledy v televizi díval na něco úplně jiného. Se starším bratrancem viděl nový filmový trhák. Vyprávěl Danovi děj filmu a popisoval mu příšery, které v něm viděl. „A nebál ses?“ zeptal se ho Dan. „Jasně že ne, vždyť to bylo jen v televizi,“ odpověděl Michal. „Já bych asi měl strach, že se po filmu budu bát,“ přiznal se Dan. Michalovi se to ale zdálo směšné: „Já se nebojím. Vždyť to nebylo doopravdy. Bylo to vymyšlené.“

O několik minut později potřeboval jít Michal na záchod. Volal Dana, aby šel s ním a posvětil mu na cestu. Danovi se z vyhřáté postele nechtělo, a tak dal Michalovi do ruky svou baterku.

„Ale já se potmě bojím,“ vylezlo nakonec z Michala.

„No vidíš,“ domlouval mu Dan. „Díváš se na hlouposti a pak se bojíš jít doma sám na záchod.“ Michal jen zahanbeně sklonil hlavu. Věděl, že Dan má pravdu.

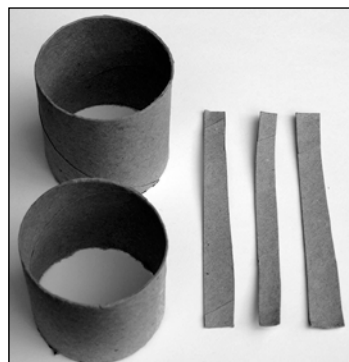
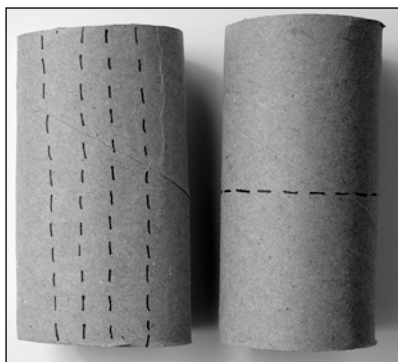
To, co děláme a na co se díváme, ovlivňuje naše myšlenky i obavy. Média, televize,

internet – to všechno může satan použít proti nám – aby nás znejistil, vystrašil, donutil nás přemýšlet o věcech, které nám neprospívají.

Naopak si však Pán Bůh může tyto moderní vynálezy použít tak, aby nás povzbudil, něco naučil nebo ukázal. Na co se budeme v televizi nebo na internetu dívat, je naše volba.

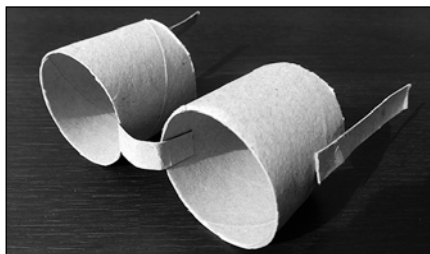
PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Je televize špatný, nebo dobrý vynález?
- ♦ Který film (pohádku) jsi viděl naposled ty?
- ♦ Znáš nějaký film, který může někomu pomoci?

UDĚLEJ SI

Vezmi si 2 papírové ruličky. Z jedné odštíhni 2 kotouče na brýle. Druhou přestříhni křížem tak, abys dostal 3 delší pásky. Jedním páskem spoj kotouče. Další dva pásky nalep z boku tak, aby vznikly brýle. Nalep si na brýle něco hezkého, na co se rád díváš.

PÁTEK

DOKONALÉ STVOŘENÍ

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Ano i vlasy na vaší hlavě jsou všechny spočteny. Nebojte se, máte větší cenu než mnoho vrabců.“
(Lukáš 12,7)

Jednoho dne přišel Pán Bůh do rajské zahrady tvořit. Stvořil slona. Dívá se na něho a vidí, že se nemůže pořádně ohnout, aby se napil. Vždyť mu chybí chobot! Tak mu stvořil i chobot. Pak stvořil i antilopu. Chtěla běhat, ale moc jí to se třema nohama nešlo. Tak jí stvořil nohy čtyři. Chvilí nato stvořil lva. Když zamňoukal, všem zvířatům bylo do smíchu. Tak to není dobré. Stvořil lvovi pořádný hlas a mohutnou hřívu. Teď vypadal opravdu majestátně.

Přijde vám to vtípné? Samozřejmě, že ano. Takto to přece nebylo. Pán Bůh stvořil všechna zvířata taková, jak je známe dnes. Nemusel nic opravovat, dodělávat ani měnit. Stvořil je hotová a dokonalá.

Při stvoření člověka si dal záležet ještě více. Stvořil ho ke svému obrazu. Byl dokonalý. Měl ruce přesně takové, jaké mu Bůh chtěl dát. Měl vlasy přesně takové, jaké pro něho vybral. Nos, uši, lícní kosti – všechno mu Bůh vytvaroval do takové podoby, jakou chtěl.

Dal mu čisté srdce a bystrou mysl. A pokud by Adam s Evou nezhrěšili, nemuseli by odejít z rajské zahrady. Žili by v ní až doteď. Stále krásní, silní a zdraví. Taková, jaké je Bůh stvořil.

Také ty jsi takový, jakého tě Bůh naplánoval. Vybral ti barvu vlasů, jak dlouhé budeš mít prsty na rukou a jak se budeš usmívat. Dokonce i to, jestli budeš mít oči po tatínkovi nebo po mamince. Jsi pro něho tak důležitý, že toto všechno určil předem a zapsal do každé tvé buňky v těle.

Pán Bůh tě tak moc miluje, že ti do srdce dal i zvědavost, aby ses mohl radovat, když se naučíš něco nového. Dal ti i sny, aby ses radoval, když se ti splní. Dal ti chuť, aby měl radost a objevoval všechny příchutě, které stvořil.

Tak moc jsi pro Pána Boha důležitý.

- ♦ Které svoje vlastnosti máš rád?
- ♦ Můžeš dary, které ti Pán Bůh dal, použít i na zlé věci? Jak?
- ♦ Jak můžeš říci lidem o Pánu Bohu bez Bible?

UDĚLEJ TO!

Ve skupince nebo s rodiči si vytvoř vlastní modelovací hmotu. Kelímkem od jogurtu nebo jinou mističkou odměř 2 díly sody, 1 díl kukuřičného škrobu a 1 díl vody. Smíchej je spolu v hrnci. Můžeš přidat i potravinářské barvivo. Dej to vařit na sporák a míchej. Hmota se nejdříve rozpustí a po chvíli se začne vařit. Když zhoustne a bude z ní jedna koule (asi po minutě vaření), sporák vypni a hmotu nechej vychladnout. Vymodeluj z ní člověka, tak jak to udělal Bůh v ráji. Na oči, ústa a vlasy použij koření nebo luštěniny (čočku, rýži).

DRAHOKAM Z BIBLÉ

„Amen, pravím vám, jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“

(Matouš 18,3)

PŘÍBĚH

Teta Helenka, učitelka v sobotní školce, vyndala dětem pastelky a rozdala papíry na kreslení. Během té doby, co děti kreslily, si vzpomněla na svého manžela, který před pár měsíci zemřel. Bylo jí do pláče.

Malý Tomášek si toho všiml. Byl sice ve třídě nejmladší, ale byl velmi všímavý. Přišel k tetě Helence a zeptal se jí: „Je ti smutno?“ Teta ho s láskou pohladila po vlasech a řekla: „Ano, je.“ „A proč?“ vyzvídal Tomášek. Teta Helenka mu vysvětlila, že se jí stýská, protože jí zemřel manžel a ona je teď sama.

Dodala, že se těší, až se Pán Ježíš vrátí na naši Zemi a všechny znovu probudí k životu. Pak už budou zase všichni spolu. „Už aby to bylo...“ povzdechla si.

Tomášek vyhrkl: „Tak si postav žebřík a jdi Pána Ježíše navštívit! Řekni mu, že je ti smutno, ať už přijede a všechny vzkřísí.“ Radostí, jak úžasně to vymyslel, se celý rozzářil. Teta se usmála a opět se jí v očích zaleskly slzičky. Ale radosti. Tomášek jí zatím ten žebřík namaloval, aby věděla, jak to má udělat.

Na návštěvu za Pánem Ježíšem se můžeme dostat mnohem snadněji než šplhat po žebříku vysoko do nebe. Stačí mu odevzdat své srdíčko a mluvit s ním. On nás tam rád sám vezme, až se pro nás vrátí.

Důležité je, jestli jsme na cestu připraveni. O ostatní se postará Pán Ježíš.

PŘEMÝŠLEJ...

- ♦ Myslíš si, že jsi spasen?
- ♦ Které tři věci by sis chtěl vzít s sebou do nebe?
- ♦ Co bys chtěl ještě předtím stihnout?

UDĚLEJ TO!

Na procházce nasbírej větvičky nebo použij špejle a nalámej je na stejnou velikost. Ulož je nad sebe. Špagátem nebo nití je svaž do žebříku tak, že mezi nimi necháš vždy mezeru na 1 až 2 prsty. Na každém klacíku udělej uzel. Žebřík si pověš ve svém pokoji.

